

ingen omstændigheder ønsker vi dog tvang. Vi går naturligvis ind for forebyggelse, men vi kan ikke tvinge folk til at f.eks. holde op med at ryge og drikke eller f.eks. tvinge dem til at dyrke idræt. Vi kan oplyse folk om, hvor sunde eller usunde de forskellige ting er, men herefter kan vi ikke gøre mere.

Så er der nogle forskellige spørgsmål, der melder sig under en debat som denne her: Vil ministeren – og det er lige meget, om det er statsministeren eller sundhedsministeren – overveje en anden struktur for sygehusene?

Og de næste spørgsmål: Vil regeringen overveje at indføre konkurrence mellem sygehuse- ne? Ønsker regeringen at overveje at indføre stykprisfinansiering, eller at pengene skal følge patienten/behandlingen, som det f.eks. er afprøvet i Stockholms Län? Vil regeringen overveje at indføre behandlingsgaranti, så ingen venter mere end 3 måneder på behandlingen, og at patienten kan vælge et privat sygehus på det offentliges regning her i landet eller – som jeg sagde tidligere – i udlandet, hvis det offentlige ikke kan levere varen? Er det således, at sundhedsministeren deler vores opfattelse af de ting, eller er det således, at man under ingen omstændigheder vil høre tale om det?

Så vil jeg sige til sidst, at det jo er meget interessant, at vi har foreslået en dagsorden, som SF har taget afstand fra, mens vi ikke har hørt noget fra Socialdemokratiet, i hvert fald ingen gode argumenter for at tage afstand fra den. Jeg må sige, at jeg håber, de næste partier, der kommer på talerstolen, er mere positivt indstillet.

Men det bemærkelsesværdige, det horrible, det, Fremskridtspartiet er rystet over, er, at vi allerede den 29. oktober 1987 foreslog en dagsorden her i Folketingssalen under en tilsvarende debat. Allerede dengang diskuterede vi altså afvikling af ventelisterne. Fremskridtspartiet foreslog en dagsorden, der var af præcis samme ordlyd som den, der foreligger i dag, og på daværende tidspunkt var der flertal for den. Det Konservative Folkeparti stemte for den, Venstre stemte for den, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti, der var i Folketinget på daværende tidspunkt, gik ind for Fremskridtspartiets dagsorden, og naturligvis Fremskridtspartiet selv. Der var kun ét parti, som stemte imod dagsordenen på daværende tidspunkt, og det var Det Radikale Venstre, mens Socialdemokratiet, SF og Fælles Kurs hverken stemte for eller imod. Så kan Venstre og Det Konservative Folkeparti selvfølgelig sige: Ja, men det var jo andre

tider dengang, det var jo ikke den debat, vi har i dag, og vi sidder jo i forhandlinger. Man kan komme med alskens undskyldninger.

Fra Venstres side har man dog i hvert fald sagt, at dagsordenen er meget sympatisk, og at man er enig i det, der står i den, men ikke vil stemme for den. Her har vælgerne et helt klart billede af Venstre: Man ved ikke, hvor man har Venstre, selv om der bliver sagt det direkte modsatte: Venstre ved man hvor man har! Det kan vi jo også godt sige: Gang på gang ser vi, at ét er, hvad man står ude i forsamlingshusene til vælgermøderne og forklarer vælgerne, og noget andet er, når man kommer frem til målstreger, for så ønsker man ikke under nogen omstændigheder at gå med til det, man har stået og fortalt, og som man i øvrigt tidligere har dokumenteret, at man stod for.

Så kan man selvfølgelig klare det med at sige, at det er et slag i luften, og det hjælper nok ikke noget alligevel. Men det mindste man kan, er da i hvert fald at prøve på at få regeringen i tale og gøre det forståeligt for den, at nu mener man faktisk det, der er blevet sagt herinde. Det var da for dårligt, hvis Fremskridtspartiet skulle være det eneste parti, der mener det, de siger. Vi håber da også, at der er bare en lille smule troværdighed hos de øvrige partier – ja, jeg skal selvfølgelig ikke sige noget om dem, der ikke har været på talerstolen endnu. Det er klart, at de har mulighed for at forklare sig senere.

Men jeg skal bare gøre opmærksom på, at vi har altså været 100 procent enige, og jeg skal også sige, at selv om Socialdemokratiet på daværende tidspunkt undlod at stemme, var det faktisk nogenlunde den samme dagsorden, de selv foreslog under debatten i 1987. Det er utrolig deprimerende at opleve, og man bliver mere og mere overbevist om, at regeringen med statsministeren i spidsen en gang imellem absolut er enig i det, Fremskridtspartiet siger, men ikke ønsker at støtte det, netop fordi det kommer fra Fremskridtspartiet. Vi ser det jo også i finanslovforhandlingerne: Fremskridtspartiet er ikke fint nok til at være med. Vi har åbenbart ikke mandater nok endnu, men det vil nok vise sig efter næste valg, at der bliver brug for netop Fremskridtspartiets stemmer.

Lisbeth Arbøl (CD):

Da CD's ordfører, fru Sonja Albrink, ikke kan være til stede, skal jeg på CD's vegne fremføre følgende: